

π. Ιωάννης Ματωνάκης: ο ανύστακτος ποιμένας (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1Ypquq0>]

Παροτρύνει τους ενορίτες του, να ξεκινούν τη μέρα τους με την Κυριακή προσευχή: «Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά Σου, ελθέτω η βασιλεία Σου, γενηθήτω το θέλημά Σου ως εν ουρανών και επί της γης. Τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερα... ». Παροτρύνει τους πιστούς, να υιοθετήσουν και να λένε αυτή την προσευχή, γιατί είναι η προσευχή που δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός, η πιο περιεκτική για τις ανθρώπινες ανάγκες και η πιο δηλωτική της Χριστιανικής πίστης.

Κι όταν γυρίζει το σούρουπο από τα χωράφια και τον κάματο της μέρας, παίρνει τη θέση του στο τραπεζάκι της γωνιάς, κάτω από τα εικονίσματα και το αναμμένο καντήλι, ακοίμητο μπροστά στην εικόνα της Μεγαλόχαρης που κάποτε τον έσωσε από βέβαιο θάνατο. Είναι μια ασκητική μορφή με το τριμμένο ράσο του και το κομποσκοίνι στο χέρι, να «συνομιλεί» με το Θεό, την Παναγία, το Χριστό, τους Αγίους....

«Αγνή Παρθένε Δέσποινα... », «Υπεραγία Θεοτόκε, πρέσβευε υπέρ ημών!»

Και κρατάνε οι ολονυκτίες και προσευχές ώρες ατέλειωτες μες στη νύχτα, γιατί είναι πολλά αυτά για τα οποία θέλει να επικοινωνήσει με το Δημιουργό του. Προσεύχεται εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη του για όλα τα αγαθά και τη δύναμη που του δίνει ο Παντοδύναμος, για ν' αντεπεξέλθει στα βάσανα της καθημερινότητας και των δύσκολων συγκυριών που ζει ο λαός του.

*Ο Ναός του Αγίου Ελευθερίου
και ο τάφος του Ιερέα Ιωάννη Ματωνάκη
στο Γεράνι*

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΚΤΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ

Για τον Άγιο Ελευθέριο έχει ιδιαίτερη ευλάβεια. Όταν διαπιστώνει, ότι η υπάρχουσα εκκλησία, του Μιχαήλ Αρχαγγέλου, δεν καλύπτει πια τις ανάγκες του χωριού, που ολοένα μεγαλώνει, πρωτοστατεί στην αποπεράτωση της εκκλησίας του Αγίου Ελευθερίου. Ο νέος ναός ήδη έχει θεμελιωθεί από το 1863 αλλά, λόγω

της δυσκολίας των καιρών, δεν προχωρά αρκετά γρήγορα το χτίσιμό του. Είναι ζωτικής σημασίας, ωστόσο, να τελειώσει γρήγορα, γιατί οι ανάγκες της ενορίας είναι μεγαλύτερες τώρα.

Ο τρόπος που επιλέγεται για να αναλάβει το έργο της ολοκλήρωσης και της λειτουργίας της νέας εκκλησίας είναι θαυμαστός.

Μια μέρα, κατά το σούρουπο, γυρνά από τον Εσπερινό που μόλις έχει τελέσει στο ναό του Μιχαήλ Αρχαγγέλου και στο μυαλό του γυρνά συνεχώς ο προβληματισμός για την ανάγκη νέας εκκλησίας.

Τη στιγμή που περνά από τη θέση όπου βρίσκεται σήμερα η εκκλησία του Αγίου Ελευθερίου, ακούει μέσα του μια «φωνή» να λέει επιτακτικά «Ίδού!» Σταματά προβληματισμένος και εξετάζει το σημείο προσπαθώντας να καταλάβει το βαθύτερο νόημα της φωνής που άκουσε.

Το ίδιο βράδυ στον ύπνο του βλέπει και δεύτερο σημάδι. Βλέπει το ίδιο σημείο όπου άκουσε τη μυστηριώδη φωνή. Τώρα μάλιστα στη θέση αυτή υπάρχει μια μεγάλη πέτρα με μια εικόνα πάνω της και μια ακτίνα φωτός να έρχεται από τον ουρανό και τη φωτίζει. Πλησιάζει στον ύπνο του και βλέπει την εικόνα του Αγίου Ελευθερίου. Ξυπνά γεμάτος δέος και απορία για το όνειρο που είδε. Έχει ενδοιασμούς και δεν ξέρει τι να πράξει.

Τρεις μέρες αργότερα έρχεται να τον επισκεφτεί μια ηλικιωμένη Γερασιώτισσα. Η γυναίκα κρατά στην αγκαλιά της, με μεγάλη ευλάβεια, κάτι τυλιγμένο σε μια άσπρη υφαντή πετσέτα και χτυπά την πόρτα του παπά Γιάννη.

«Καλώς την κυρά- Μαργαρώ!» την υποδέχεται εκείνος. «Κόπιασε μέσα, μην στέκεσαι στην πόρτα. Κάθισε να σε φιλέψουμε λίγα φρούτα που έφερα μόλις από το περιβόλι και μετά θα μου πεις ποιός καλός άνεμος σ' έφερε στην πόρτα μας».

«Ευχαριστώ, παπά Γιάννη, δεν έχω χρόνο. Πρέπει να γυρίσω σπίτι, να κρατήσω το μωρό, για να φύγουν οι γονείς του για τα χωράφια» του απαντά με σεβασμό η γερόντισσα. Και συνεχίζει «Εδώ και τρία χρόνια έχω ένα τάξιμο αλλά τώρα μόνο καταφέρνω να το υλοποιήσω. Έχω τάξει αυτήν την εικόνα και σε παρακαλώ να την τοποθετήσεις στην εκκλησία ως αφιέρωμα από μένα σε ένδειξη ευγνωμοσύνης, γιατί ο Άγιος «ελευθέρωσε» την κόρη μου στην πολύ δύσκολη γέννα του Λευτεράκη της, που κινδύνεψε και η ίδια και το μωρό. Μεγάλη η χάρη του Αγίου.... Αν σήμερα καμαρώνω την κόρη και τον εγγονό μου, στη χάρη του το χρωστάω!»

Ο παπά Γιάννης παραλαμβάνει την εικόνα, που δεν απεικονίζει άλλον από τον Άγιο Ελευθέριο και αρχίζει πια να σιγουρεύεται για το τριπλό σημάδι που έχει δει.

«Θεέ μου, πώς είναι δυνατόν να επικοινωνείς μ' εμένα, τον ταπεινό Σου δούλο για τόσο σημαντικά θέματα;» απευθύνει αγωνιώδες ερώτημα στην προσευχή του.

«Πώς να πάρω τέτοιες αποφάσεις, πώς να φανερώσω τα σημάδια που μου έστειλες και το νόημά τους χωρίς να φανώ αλαζόνας και υπεροπτικός; Βοήθησέ με, σε ικετεύω, να υπακούσω στο θέλημά Σου με τον καλύτερο δυνατό τρόπο».

[Συνεχίζεται]